

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/136/2017
Identifikačné číslo spisu:	5313210832
Dátum vydania rozhodnutia:	27.06.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Bajánková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:5313210832.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu N. C., bývajúceho v I. zastúpeného advokátkou JUDr. Michaelou Poláčkovou, so sídlom v Čadci, Palárikova 88, proti žalovaným 1/ E. F., bývajúcej v F., 2/ S. B., bývajúceho v I., zastúpenému Advokátskou kanceláriou VARMUS s.r.o., so sídlom v Čadci, Palárikova 83, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Jozef Varmus, PhD., o určenie neplatnosti právnych úkonov, vedenom na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 5C/308/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 29. novembra 2016 sp. zn. 5 Co/292/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovanej 1/ sa náhrada trov dovolacieho konania nepriznáva.

Žalovanému 2/ sa náhrada trov dovolacieho konania priznáva v rozsahu 100%.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Čadca rozsudkom z 8. februára 2016 č. k. 5C/308/2013-168 žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že splnomocnenie žalobcu dané žalovanej 1/ z 25. 3. 2013 na uzatvorenie kúpnej zmluvy so žalovaným 2/ je neplatný právny úkon, a zároveň žiadal určiť, že kúpna zmluva z 26. 3. 2013 uzatvorená medzi žalovanou 1/ v mene žalobcu a žalovaným 2/ je neplatný právny úkon, zamietol. Žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému 2/ trovy právneho zastúpenia 642,96 €, žalovanej 1/ náhradu trov konania nepriznal. Súd zamietol žalobu ako nedôvodnú, nakoľko nemal preukázanú neexistenciu vážnosti vôle na prevod pozemkov na parc. č. 6308/16, č. 6308/18 a č. 6308/19 ako u žalobcu, tak aj u žalovanej 1/. Nemal preukázaný omyl vyvolaný žalovaným 2/, a taktiež nemal preukázaný rozpor s dobrými mravmi.

Žalobca v konaní tvrdil, že mal vôľu previesť žalovanému 2/ len jeden pozemok, a to parcelu číslo 6308/17, svoju vôľu prejavil v zmluve o budúcej zmluve, kde sa dohodli na kúpnej cene vo výške 2 463 €. Žalovaná 1/ je jeho dcérou, ktorá nepoznala konkrétny obsah zmluvy o budúcej zmluve. Žalobca bol v

dňoch 24. - 29. 3. 2013 vo vážnom stave hospitalizovaný, žalovaný 2/ zabezpečil splnomocnenie na prevod pozemkov na parc. č. 6308/16, č. 6308/17, č. 6308/18 a č. 6308/19 z 25.3.2013 za kúpnu zmluvu 2 463 €. Žalobca tvrdil, že sa spolu so žalovanou 1/ s obsahom splnomocnenia neoboznámili, len ho prečítali a preto splnomocnenie a následne aj kúpna zmluva neprejavujú ich vôľu, ale vôľu žalovaného 2/, ktorý ich uviedol do omylu. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že tvrdenia žalobcu sú účelové a zavádzajúce, sú v rozpore nielen s podpísanými dokladmi, ale s výpoveďami všetkých svedkov. Svedkyňa JUDr. H. splnomocnenie aj kúpnu zmluvu pripravovala sama, žalobca za ňou prišiel sám, chcel vysporiadať aj iné svoje pozemky. Oboznámila ho, aké doklady si má zabezpečiť, a po ich preskúmaní zistila, že žalobca má podľa Čd z roku 1950 predpoklady vysporiadať pozemky na seba, k ostatným pozemkom doniesol žalovaný 2/ geometrické plány, aby boli vyporiadané všetky pozemky na žalobcu, ktorý uznával vlastnícke právo pána P. a Q. k ostatným trom pozemkom (6308/16, 18, 19), pričom žalovaný 2/ by bol pána P. a Q. vyplatil, a zo žalobcu by boli prevedené tieto pozemky na žalovaného 2/. Svedkyňa už mala kúpnu zmluvu vopred pripravenú, avšak nakoľko došlo k nečakanej hospitalizácii žalobcu, bolo potrebné vyhotoviť plnú moc pre žalovanú 1/. Žalovaná 1/ mala aj ďalšie možnosti oboznámiť sa s obsahom tohto splnomocnenia jeho prečítaním v aute, keď ju viezol žalovaný 2/ do nemocnice, respektíve keď ho čítala pracovníčka notárky pred samotným žalobcom, ktorá jednoznačne potvrdila, že žalobcovi prečítala celé splnomocnenie s položením kontrolnej otázky, aby mohla posúdiť, či v danom prípade bol žalobca spôsobilý vnímať jeho obsah. U žalovanej 1/ preto bola preukázaná jednoznačná vôľa splnomocnenie podpísať. Vôľa žalovanej 1/ vyplýva aj z toho, že pred notárkou vyhlásila, že žalobca je výlučným vlastníkom štyroch pozemkov, nie jedného, pričom notársku zápisnicu N 83/2013, predmetom ktorej bolo osvedčenie tohto vyhlásenia o vydržaní, vlastnoručne na notárskom úrade aj podpísala. Samotná notárka v konaní dosvedčila, že oboznámila žalovanú 1/ s obsahom zápisnice. Tvrdenie žalovanej, že prevod nevysporiadaného pozemku je vážna a náročná záležitosť, ktorej nerozumie, súd považoval za účelové. Súd sa stotožnil s vyjadrením žalovaného 2/ pokiaľ ide o tvrdené rozpory z vyšetrovacieho spisu vo výpovediach svedkov JUDr. H. a pána B., ktoré mohli vzniknúť odlišným charakterom trestného a civilného konania. V tomto konaní však výpovede svedkov nemal súd rozporné. Súd preto dospel k záveru, že účastníci zmluvy pristúpili k dohode, že štyri pozemky urýchlene vysporiadajú na žalobcu, pričom žalobcovi bude vyplatená kúpna cena za jeho pozemok, a ostatným užívateľom pozemkov, ktoré neboli vysporiadané, bude vyplatená ich kúpna cena žalovaným 2/, čo bolo preukázané. Za nelogickú považoval skutočnosť, že žalobca by získal vlastnícke právo aj k ostatným pozemkom osvedčením a po ich predaji žalovanému 2/ ich žiadal späť. Sám žalobca žiadal spísanie čestného prehlásenia pánov P. a Q., že dostali peniaze za ich pozemky. V prípade vyhovenia žaloby by žalobca získal vlastníctvo ku všetkým štyrom parcelám neoprávnene, nakoľko nezaplatil za tri pozemky kúpnu cenu. Účastníci zmluvy, ako aj ostatní užívatelia týchto pozemkov vedeli, že formálne boli na žalobcu zapísané štyri pozemky, pričom bol vlastníkom len jedného, za ktorý mu kúpna cena bola žalovaným 2/ vyplatená. Pokiaľ žalobca namietal rozpor právnych úkonov s dobrými mravmi, podľa názoru súdu naopak samotný žalobca konal špekulatívne, pričom sám uviedol, že je vlastníkom len jedného pozemku Omyl okrem toho nemá za následok absolútnu neplatnosť zmluvy pre rozpor s dobrými mravmi, pričom odkázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. 30 Cdo/1251/2002.

2. Krajský súd v Žiline na odvolanie žalobcu rozsudkom z 29. novembra 2016 sp. zn.5 Co/292/2016 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie a v zmysle § 387 ods. 2 CSP na ne poukázal. Odvolateľ podľa jeho názoru neuviedol žiadne skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový stav veci a prijať iné právne závery. Pre zdôraznenie správnosti uviedol, že nebola preukázaná neexistencia vážnosti vôle na prevod nehnuteľnosti ani u žalobcu ani u žalovanej 1/, nebol preukázaný omyl vyvolaný žalovaným 2/ ani rozpor s dobrými mravmi.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie. Namietal, že odvolací súd nesprávnym postupom porušil jeho práva na spravodlivý proces. Mal za to, že odvolací rozsudok neobsahuje vysvetlenie podstatných dôvodov pre potvrdenie rozsudku okresného súdu, keďže dôvody správnosti doplnil len jednou vetou. Nepreskúmateľnosť žalobca vyvodil aj zo skutkových nesprávností,

ktoré nevychádzali z vykonaného dokazovania súdu, napr. že JUDr. H. mala napadnuté právne úkony pripraviť na žiadosť žalobcu. Poukázal nato, že námietka nevieryhodnosti tejto svedkyne pre rozpor s jej výpoveďou v trestnom konaní zostala odvolacím súdom nepovšimnutá. Ďalej namietal, že odvolací súd sa nezaoberal námietkou, že pán P. sa cíti byť vlastníkom zvyšných troch prevádzaných pozemkov, nezobral do úvahy emotívne rozpoloženie žalovanej 1/ z možnej smrti žalobcu pri uzatváraní právnych úkonov. Súd nevysvetlil namietanú neplatnosť právnych úkonov z dôvodu neexistujúcej vôle žalobcu, nezhodu vôle a prejavu, rozpor s dobrými mravmi a neplatnosť právnych úkonov v dôsledku uvedenia do omylu. Súd zjednodušil uplatnenie zásady „nemo plus iuris“ a svedkov p. P. a p. Q. účelovo označil nie za vlastníkov, ale za užívateľov pozemkov.

4. Žalovaný 2/ vo vyjadrení považoval rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie za skutkovo a právne správne a dovolanie žiadal zamietnuť, žalovaná 1/ sa k dovolaniu nevyjadrila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 C.s.p.

7. V zmysle § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7.1 V zmysle § 421 C.s.p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

9. V danom prípade dovolací súd prioritne posudzoval prípustnosť dovolania, t. j. či boli splnené podmienky stanovené zákonom pre vecné prejednanie dovolania.

9.1. Dovolací súd zistil, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) oprávnená osoba, zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.). Dovolaním, ktoré spĺňa náležitosti stanovené zákonom (§ 428 C.s.p.) žalobca napáda rozsudok odvolacieho súdu, ktorým potvrdil ako vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie.

10. Vzhľadom na uvedené toto dovolanie žalobcu posúdil dovolací súd podľa jeho obsahu (§ 124 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že prvý dovolací dôvod, ktorý žalobca uplatnil, treba posúdiť podľa § 420 písm. f/ C.s.p., v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa s ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

12. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj judikát R 129/1999 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

13. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (porovnaj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013).

14. Pojem „procesný postup“ súdu je potrebné vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

15. V súvislosti s námietkou týkajúcou sa nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu je potrebné poukázať na to, že na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

16. Uvedené stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky p o d R 2/2016, považuje dovolací súd z a plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd dodáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

17. V prejednávanej veci sa odvolací súd v odôvodnení svojho (dovolaním napadnutého) rozhodnutia v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie pokiaľ išlo o skutkové zistenia a právne posúdenie veci v zmysle § 387 ods. 2 C.s.p. na ne poukazuje.

17.1. Dovolaťel v dovolaní výslovne namietal nepreskúmateľnosť, nakoľko odôvodnenie odvolacieho súdu neobsahuje vysvetlenie podstatných dôvodov pre potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie. V prejednávanej veci sa odvolací súd v odôvodnení svojho (dovolaním napadnutého) rozhodnutia v celom

rozsahu stotožnil s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie pokiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie vecí. V tomto prípade preto ich nie je potrebné opakovať, keďže ani zo strany odvolateľa neboli v priebehu odvolacieho konania tvrdené také skutočnosti, s ktorými by sa nevyporiadal súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozhodnutia odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozhodnutím súdu prvej inštancie vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a v odôvodnení sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, takýto postup bol plne v súlade s § 387 ods. 2 C.s.p.; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie mal vykonaným dokazovaním nepochybne preukázané, čo uviedol aj pre zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, že nebola preukázaná neexistencia vážnosti vôle na prevod nehnuteľnosti ani u žalobcu ani u žalovanej 1/ a nebol preukázaný ani omyl vyvolaný žalovaným 2/ a jeho konanie v rozpore s dobrými mravmi.

17.2. Ani námietka žalobcu, že súd sa nezaoberal námietkou nevieryhodnosti svedkyne JUDr. H., lebo v súbežne vedenom trestnom konaní vypovedala inak, nie je opodstatnená. Okresný súd na č.l. 14 prvý odsek rozsudku uviedol, že rozpor vo výpovedi ako aj konfrontácia medzi p. B. a p. H. mohli vzniknúť vzhľadom na odlišný charakter konania trestného a občianskoprávneho ako aj vzhľadom na charakter špecificky položených otázok, ktoré sa môžu javiť ako údajný rozpor vo výpovediach.

17.3. Okresný súd sa vysporiadal aj s odvolacou námietkou emotívneho rozpoloženia žalovanej 1/ z možnej smrti žalobcu (č.l. 13 rozsudku) a vysvetlil aj namietanú neplatnosť z dôvodu neexistencie vôle, nezhody vôle a prejavu, nevážnosti vôle, rozpor s dobrými mravmi a omyl. Uviedol, že všetci účastníci zmluvy, ako aj ostatní užívatelia sporných pozemkov vedeli, že formálne boli na žalobcu zapísané štyri pozemky, pričom žalobca bol vlastníkom len jedného, za ktorý mu kúpna cena bola žalovaným 2/ vyplatená, za zvyšné tri pozemky žalovaný 2/ vyplatil kúpnu cenu užívateľom pozemku. Pokiaľ žalobca namietal rozpor právnych úkonov s dobrými mravmi, podľa názoru súdu naopak samotný žalobca konal špekulatívne, pričom sám uviedol, že je vlastníkom len jedného pozemku a zvyšné tri keď mu zapísali a zobrali, tak nech za ne zaplatia. Súd s poukazom na judikatúru Najvyššieho súdu Českej republiky uviedol, že namietaný omyl nemá za následok absolútnu neplatnosť zmluvy pre rozpor s dobrými mravmi (č.l. 13 až 15 rozsudku).

17.4. Pokiaľ sa odvolací súd nezaoberal námietkou, že okresný súd označil p. P. a p. Q. za užívateľov pozemkov, hoci v rozpore s vykonaným dokazovaním sa cítili byť ich vlastníkmí, a pán P. sa cíti byť vlastníkom zvyšných troch prevádzaných pozemkov dovolací súd má za to, že táto námietka nie je relevantná, pretože rozsudok súdu prvej inštancie obsahuje podrobné vysvetlenie dôvodov, na ktorých založil svoje rozhodnutie a s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil podľa § 387 ods. 2 C.s.p. Súd prvej inštancie sa zaoberal všetkými podstatnými námietkami, ktoré mali vplyv na rozhodnutie v spore. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. tak v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa, keď takúto námietku považoval za nepodstatnú.

18. Žalobca namietal skutkové nesprávosti nevychádzajúce z vykonaného dokazovania, ktoré podľa jeho názoru možno označiť za manipulatívne. Súd v rozpore s vykonaným dokazovaním uviedol, že JUDr. H. mala napadnuté právne úkony pripraviť na žiadosť žalobcu, čo netvrdila.

18.1 K námietkam dovolateľa týkajúcich sa nedostatočného zistenia rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonania všetkých navrhovaných dôkazov (alebo nesprávneho vyhodnotenie niektorého dôkazu) najvyšší súd už podľa predchádzajúcej právnej úpravy dospel k záveru, že nie sú dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania), porovnaj judikáty R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012. Podľa názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

19. Vzhľadom na uvedené najvyšší súd dospel k záveru, že dovolanie žalobcu podané z dôvodu procesnej vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C.s.p. nie je procesne prípustné, a preto ho odmietol podľa § 447 písm. c/ C.s.p.

20. Dovolací súd pri posudzovaní prípustnosti dovolania vyvodzovanej z § 421 ods. 1 C.s.p. dospel k záveru, že dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 432 C.s.p. a je potrebné ho odmietnuť.

21. Žalobca podal dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu aj z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom. Dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že žalobca v dovolaní síce tento (druhý) dovolací dôvod uplatnil, ale nevymedzil ho spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 C.s.p. V prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 C.s.p. nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 C.s.p. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.), alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.) alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p.).

22. Dovolateľ v dovolaní nevymedzil právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a následne malo zakladať nesprávne právne posúdenie veci. Bez uvedeného nemôže najvyšší súd pristúpiť k posúdeniu prípustnosti dovolania a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa; v opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný, bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C.s.p.

23. Je nepochybné, že žalobca podal dovolanie, ktoré má náležitosti v zmysle § 428 C.s.p. (nie je preto daný dôvod pre jeho odmietnutie podľa § 447 písm. d/ C.s.p.), v jeho dovolaní ale absentuje iná zákonom požadovaná náležitosť - dovolacie dôvody v ňom nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 432 C.s.p.

24. Vzhľadom na to dovolanie žalobcu podľa § 477 písm. f/ C.s.p. odmietol.

25. Úspešnej žalovanej 1/ najvyšší súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo jej žiadne nevznikli; úspešnému žalovanému 2/ priznal náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcovi. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.